

ВЕЛКО МИЛОЕВ

07

chitanka.info

Клокочещият ад остана някъде долу. Металният грохот постепенно се превръщаше в тихо стенание, докато асансьорът го носеше нагоре към собствената му килийка в железобетонния кошер. От прозорците на 116-ия етаж човешките тълпи изглеждаха като мътни струи, които с мъка се провираха между каменните грамади. През последните години му се случваше, докато ги гледа, да го обзема нелепата надежда, че ей сега този кален поток ще пробие най-сетне през затлачените теснини, ще се излее в близкия океан и най-сетне ще настъпи тишина. На запад, в гъстата смес от мъгла и дим слънцето изглеждаше като мръсно петно, като жълтък, размазан върху ухабена покривка. Беше бледо и жалко между ярките фойерверки на рекламните, които изгрываха високо в небето, преливаха в наситени цветове и поразяваха въображението с невероятната си безсмисленост.

Пожълтелите кокалести пръсти потрепераха, докато набираха познатия номер.

— Ти ли си?

— Здравей, Паркър, как живееш? — гласът отсреща беше приятен и бодър, като че ли малко лекомислен, но вдъхваше спокойствие.

— Позна ме. Както винаги. Как го правиш? — Паркър винаги изпитваше недоверие в началото на тези разговори. Но онзи отгатък просто се изсмя и каза:

— Как няма да позная приятеля си? Как е Мери?

— Мери умря. Преди една седмица.

— Страшно съжалявам, Паркър — събеседникът му изостави лековатия тон. — Но защо не се обади веднага?

Господи, какъв глас, мислеше си старецът, сякаш по жицата течеше топлина и го сгрываше. Това му беше приятно и го ядосваше в същото време, затова отвърна заядливо:

— А защо да се обаждам? Може би щеше да дойдеш?... Опитвах се да извикам децата.

— Ти имаш чудесни момчета, Паркър. Имаш ли новини от тях?

— Майкъл е на Марс, готвят го за далечен полет — десетина години в едната посока и още толкова обратно, ако, разбира се... А другият работи по някакъв секретен проект, получавам писмата му на шест месеца без адрес на подателя...

— Да-а-а, здравата работят твоите момчета, Паркър. Всъщност защо не се заемеш и ти с някаква работа, докато ги чакаш да се върнат?

— Докато ги чакам да се върнат ли? Добре звучи. Ти забравяш, приятелю, че вече съм на шейсет и осем, а моите „момчета“ отдавна минаха четирийсетте. И за какво им е потрябвало да се връщат тук?... Впрочем за работа вече се интересувах. Получих картичка лично от централния компютър на Бюрото по труда.

С настоящото съобщаваме на уважаемия господин Уилям Паркър, че в момента Бюрото по труда не разполага с подходящо за него работно място. В случай че можем да се възползуваме от Вашите услуги, ще Ви уведомим специално, поради което не е необходимо в бъдеще да отправяте запитвания към Бюрото.

Паркър четеше с някаква заядлива злоба, но изведнъж млъкна и когато заговори отново, гласът му сякаш идваше от бездна.

— Какво ще правя сега? Кажи ми, какво да правя сега?

Алън изключи репродуктора. Настъпи тишина. Знаеше какво щеше да чуе по-нататък. Беше го слушал в различни варианти вече стотици пъти. Стоеше прав по средата на своята лаборатория и тъпо гледаше лъскавите панели пред себе си. Стрелките на индикаторите лениво потрепваха, цветните лампички премигваха равнодушно и Алън усети, че започва да мрази своята рожба и, кой знае защо, му се доплака.

От репродуктора се разнесе мелодичен сигнал, една от червените светлини угасна. Гласът на машината бе топъл, човешки:

— Алън, старецът от 54-та улица ще се опита да свърши със себе си.

— Кога? — машинално попита Алън.

— Предполагам, още тази вечер. Най-вероятно — с лекарства.

— Трябва да му помогнеш.

— Не мога, Алън.

— Ти трябва да му помогнеш! Трябва! — у Алън се пробуди една сляпа и неуместна злоба, която го караше да крещи. — Нали за това те създадох! Нали затова притежаваш най-съвършения мозък, нали знаеш всичко, всичко, което някога са казали и написали хората от шумерите до последния президент и проклетата ти памет е натъпкана с проклетата мъдрост на всички проклети философи и всички нещастни гении на човечеството. Ти трябваше да бъдеш Великият утешител, Спасителят на душите, а не регистратор на самоубийци!

— Аз не мога да му помогна, Алън. Да уведомя ли полицията?

— Да — вече съвсем тихо отговори изобретателят. — Макар че е безсмислено. Те рано или късно успяват да го направят.

Спасителят — така го наричаше той, а за милионите в този град неговата рожба бе просто комбинация от цифри — един телефонен номер. В хаоса, където се рекламираше всичко — от дъвка до атомни подводници — той бързо стана толкова популярен, колкото би бил номерът на Исус Христос, ако се заселеше в метропола. Спасителят слушаше, съчувствуваше, утешаваше, съветваше. За хиляди хора, захвърлени в бездънната самота на този град, той стана единственият приятел, неизвестен и странен, достъпен само по телефона. Спасителят ги проучваше незабелязано, могъщият му електронен разум анализираше тяхното състояние, болезнените им реакции, откриваше потенциалните самоубийци и приготвяше рецептата на утехата. Алън работеше без почивка, увеличаваше непрестанно броя на каналите, по които Спасителят се свързваше с отчаяните си клиенти, увеличаваше огромния му запас от знания и мъдрост, подобряваше способността му да разбира и да внушава. И все пак те загиваха от собствените си ръце, смазани от самотата, измъчени от страхове, задушени от еднообразието, лишени от бъдеще.

Аналитичният ум на Спасителя почти винаги успяваше да предвиди точно критичния момент. Завладян от една хазартна страст в борбата си със смъртта, Алън реши да предупреждава полицията. На първите обаждания никой не обърна внимание. Но когато на посочените адреси откриха първите жертви, полицията започна да се вслушва в предупрежденията на анонимния глас. Инспекторите полудяваха от безсилието си да открият тайната на този страшен гадател на смъртта и все пак понякога отегчените им служители

успяваха да спасят някои от нещастниците. Но мнозина от тях се опитваха отново и отново. Всичко беше напразно.

Светна още една от червените лампи, които сигнализираха, че Спасителят говори с някого в града. Този път Алън изобщо не включи репродуктора. Погледът му, втренчен в червеното петно, остана неподвижен и след като то угасна. Седеше безмълвен, отпуснат, като човек, който очаква да чуе тежка присъда.

— Алън, момичето от...

— Извикай полицията — прекъсна го Алън. После бавно се надигна от мястото си. — Аз си отивам. Днес беше тежък ден. До утре.

Вратата се затвори зад Създателя. Индикаторите върху панелите все така мързеливо помръдваха, цветните лампички цинично си намигваха. Но някъде в недрата на Спасителя, зад здравата метална обшивка, подчинявайки се на волята на Създателя, се движеха електроните на една светкавична мисъл, прещракваха релетата на най-съвършената логика, пресмятаха се процентите на живота и смъртта. После някъде се затвориха златните челюсти на контактите, един тревожен сигнал се провря за миг през стотици метри бетон и пръст, накара един телефон да звъни и един задрямал сержант да вдигне слушалката. Тогава се завъртяха магнетофонните ленти, блоковете на разговарящото устройство светкавично подбраха необходимите късчета човешки говор и мълчание и един безучастен глас проговори на ухото на служителя:

„Алън Стоун, 28-а улица, № 142, кибернетик. Тази вечер ще остави крана на газта отворен и ще вземе приспивателно. Необходима е вашата намеса.“

После машината все така акуратно прекъсна връзката. На панела светна червена лампа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.